

og at I ad den Vei kan tvinge os til at yde noget mere. Nej, I skal faa at se, at det hjælper jer til ingenting. Og det hjalp heller ikke til noget som helst. Konen med de 4 Børn maatte flytte bort fra Kommunen, ikke alene, fordi der kun var tilstaaet hende 1 Krone om Dagen, men fordi hun og hendes Mand i Foraaet havde købt et Hedehus uden Jord til 600 Kr., og det var jo nu, da Manden var indkaldt, ikke muligt for dem at præstere de Udbetalinger og Rentpenge, der forfaldt. I Stedet for, i denne velhavende Kommune, i hvilken endog et Par af de mest velstaaende og mest fremragende og fremtrædende Gaardejerhustruer pranger paa Opraab fra disse Sokkestrikkende og Underbenklæde-købende Komiteer, skulde have rakt denne fattige Kone en hjælpende Haand, ræsonnerede den vistnok saaledes — det kan man da gaa ud fra —, at nu var der Anledning for den til at blive af med disse fattige Folk, og da Konen saa ikke kunde skaffe de Penge, der skulde præstere til Afdrag og Renter, maatte hun gaa fra Huset og med sine 4 Børn ty ind til Skive, hvor hun naturligvis blev vel modtaget, uanset at det blev en ny Byrde, Købstadkommunen der maatte paatage sig.

Dersom det nu var saadan, at under den ulykkelige Tilstand, i hvilken Europa befinder sig, Danmark ogsaa økonomisk var ramt føleligt for Landkommunernes Vedkommende, vilde der deri kunne søges nogen Undskyldning for denne Optræden af vedkommende Hjælpekassebestyrelse; men uden at gaa de Forhold for nær, som ikke skal omtales her, kan man nok sige, at det er saa langt fra, at det danske Landbrug har lidt noget i den Tid, i hvilken Verdenskrigen har fundet Sted. Tværtimod! Vi, der færdes ude omkring paa Landet, ved jo godt, hvordan Forholdet er, men det skal jeg ikke komme ind paa at omtale, det vilde maaske heller ikke være rigtigt at nævne det. Hvad havde nu været mere rimeligt, end om den Fællesfølelse, der besjælede Rigsdagen, da den vedtog disse Love, havde givet sig det Udtryk overfor denne fattige Kone, at man havde sagt til hende: Du skal saamænd ikke flytte for de Par Hundrede Kroners Skyld, der er Tale om, vi er nok her i Kommunen til at hjælpe Dig over det! Men det gjorde man ikke, man gned sig ganske sikkert i Hænderne, fordi man nu kunde blive af med hende, nu kunde hun gaa fra Kommunen med sine 4 Børn, og

saa var der Udsigt til, at Kommunen i Fremtiden blev fri for det Paahæng.

Jeg viger ikke tilbage for at sige, at det er en ret inhuman Optræden, som denne Hjælpekassebestyrelse har vist overfor disse trængende Soldaters Koner, der bor i den paagældende Kommune. Heldigvis kan der vel opstilles Modsætninger hertil fra andre Landkommuner, hvor man har handlet human, saa at man kan blive fri for at sige om hele den danske Gaardmandsstand, at den under de nuværende Forhold har handlet paa en Maade, som man, før man saa det med sine egne Øjne og hørte det med sine egne Øren, paa det bestemtteste vilde have benægtet Muligheden af. Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) har vistnok haft en Anelse om, hvorledes det i denne Henseende vilde gaa, da han i Begyndelsen af August skrev en Artikel i Aalborg Amtstidende, hvori han opfordrede sine Meningsfæller paa Landet til nu ogsaa at føre de vedtagne Love om Tilskud gennem Hjælpekasserne til de indkaldtes Hustruer ud i Livet paa den mest humane Maade. Det ærede Medlem har vistnok haft en Forudfølelse af, at en saadan Opfordring var nødvendig, og jeg kan kun takke det ærede Medlem, fordi han skrev denne Artikel og gjorde opmærksom paa, at man paa dette Omraade burde optræde human. Det er ogsaa muligt, at denne Opfordring har frugtet oppe i de Egne, hvor det ærede Medlem og det Blad, hvori han skrev sin Artikel, har Indflydelse, men ude over det øvrige Land har den ganske sikkert ikke frugtet. Der har været Masser af Klager over den Maade, hvorpaa Hjælpekasserne i Landkommunerne er optraadt overfor de indkaldtes Hustruer.

Jeg skal nævne et andet Eksempel. Der kom en Dag til mig en Soldat, der ligger indkvarteret i Holbæk, men hvis Hustru og 3 Børn bor i Roslev. Han beklagede sig over, at man kun havde ydet hans Kone 1 Kr. om Dagen. Jeg kunde mærke paa denne Soldat, at det, der pinte ham, var i og for sig ikke dette, at han skulde være Soldat og være borte fra sit Hjem, heller ikke den Eventualitet, at den Tilstand, hvori vi for Øjeblikket befinder os, kunde afløses af noget værre, men det harmede ham, at Hjælpekassebestyrelsen derhjemme virkelig nægtede at yde hans Kone en Understøttelse, som hun og Børnene kunde leve af. Men jeg skal dog sige til Ære for denne Hjælpekassebestyrelse i Roslev, at saa snart den blev gjort